

Дете:

— Плахи скачко, ти не знаеш
Детска обич да измериш;
Зима иде, как ще траеш?
Де ще дрехи да намериш?

— Тук на топло, до насита,
Ще играем с теб двамина;
Ще ядеме сладка пита,
Люти чушии, боб, сланина.

— Ах не пускам теб-глупеца,
Стой си, припкай по килима!
Вжн те чака баба-меца...
А при мен бонбони има.

Зайче:

— Мен постеля е земята,
А бонбони — горска шума;
Ах, как любя свободата!
Плен — това е страшна дума!

— По е сладка смърт в полето,
Неже ли живот в затвора!

Дете:

— Право казваш сбогом клето!
Бягай волно кжм простора!

Декемврий 1922.

Чичо-Доктор.

